

„Omul trebuie să aibă și prieteni, și dușmani. Prietenii îl învață ce trebuie să facă, iar dușmanii îl obligă să facă ce trebuie...”

- Nicolae Iorga

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XII
Numărul 641

4 - 10 octombrie 2023

Și punte de interes parlamentar se făcu iarăși Înca o mare minciună din legea sângeră atât de mizer politic... austerității fiscale...

Cezar Adonis
Mihalache

Scandalos nu este poate faptul că UDMR nu a semnat moțiunea de cenzură împreună cu formațiunile din opoziție, ci motivarea publică dată pentru acest gest... O „justificare” ce ar fi putut lipsi, căci orice formațiune are dreptul de a decide ce semnează,

poziții și atitudini față de acest partid anti-românesc. Și ar fi putut declara UDMR ca fiind oficial în afara opoziției! Ca un soi de partid apatrid! Nu i-a păsat însă pentru că nu răfuiala, în numele românilor, cu ostila formațiune o interesează. Dar ar fi fost interesant să vedem cum se poziționează formațiunea maghiară declarată, măcar la nivel politic, ca în fiind și în afara

de stat și șefi de agenții la butoane, ci batjocoritoarea explicație a poziției sale. Nu faptul că nu a semnat acest act pentru că oricum opoziția nu strânge nici măcar 40 la sută din semnăturile necesare, ci pentru că a preferat să negocieze direct și punctual, cu guvernul. Nu să scrie amendamente precum ceilalți, mai trebuiau și pe românește!, ci să discute di-

Gheorghe
Pipera

Impozitul de unu la sută pe cifra de afaceri a corporațiilor va fi o nimica toată pentru veniturile bugetare, căci din cifra de afaceri se vor scădea investițiile, pierderile de pe ultimii 5 ani (evident, sunt incluse pierderile coafate) amortizarea, stocurile, accizele etc. și de-abia după aceea se va aplica taxa de unu la sută. În cazul marilor corporații, care nu prea obișnuiesc să declare profit în România, pentru a nu achita aici impozit pe profit și dividende, aceste investiții, pierderi amortizabile și stocuri sunt chiar modalitatea în care se face „optimizare” fiscală, adică, trans-evaziunea fiscală. Se vor găsi rapid evaluatori, auditori, consultanți și inspectori de la fisc (foști sau viitori salariați de corporații, potrivit principiului ușii rotative – „revolving door”) care vor stabili atât de multe pierderi amortizabile, investiții și stocuri încât taxa aia amărâtă de un procent din cifra de afaceri va fi aplicată la valori ridicole, iar statul nu va încasa mai nimic. Dacă vreți exemple, vă dau cazul OMV Petrom, care a făcut „investiții” de ecologizare a rafinăriilor și, ulterior, au cerut de la Statul român și au obținut prin arbitraje internaționale peste 450 de milioane de euro. Din creditor și proprietar, Statul român a devenit un debitor captiv al OMV numai prin hârtii bine scrise și contracte încheiate în mod trădător de toți cei care au fost la guvernare din 2003 încoace. Nu de mine, nu de voi. De vulpile intrigante și corupte care au fost la putere în ultimii 20 de ani.

Știți care e culmea ironiei? Există o directivă a UE din 2016 care, în virtutea principiului suveranității fiscale și a impozitării plusvalorii acolo unde se produce, permite statelor membre ale UE să stabilească măsuri de prevenție și sancționare a optimizării fiscale. Inclusiv României. Statul român ar putea foarte bine să stabilească un impozit – sancțiune de 25 la sută (impozit pe profit + impozit pe dividende) asupra tuturor artificierilor sau coafurilor contabile care scot pierderi acolo unde este, de fapt, profit aruncat peste graniță. O permite directiva. dar nu, nu se vrea. Dreptul european este indicat ca motivație a acțiunii impopulare sau odioase a Statului român doar când e nevoie ca vulpile intrigante și corupte de la putere să se ascundă după ordinul sau „recomandarea” Comisiei Eu-

ropene...

Între timp, ce ratează Statul: -datorii bugetare scadente ale comercianților de 70 de miliarde de euro, dintre care 58 de miliarde sunt în sarcina primelor 1000 de companii ca mărime și volum de afaceri; în loc să pună hingherii fiscali să vâneze cca 14 milioane de români ca să vadă dacă nu cumva aceștia au averi „din surse neidentificate” (și să incite delatorii de profesie, vecinii pricinosi și concurenții rău-intenționați la a pune ștampila de suspect de evaziune fiscală pe fruntea fiecăruia dintre cei 14 milioane de români), fiscalul român ar putea să se concentreze pe aceste 1000 de companii, cu mult mai mult succes – dar nu asta este sensul noii reglementări...; -pierderi cumulate pe ultimii 10 ani, în valoare de minim 40 de miliarde de euro, contabilizate de peste 400 de mii de societăți comerciale; aceste pierderi sunt, mai ales, în dreptul unor companii private mari (Liberty Steel Galați, Profi, Vodafone, Orange, Telekom, Enel, E.ON) sau întreprinderi publice (CFR Marfă, Metrorex, Tarom, CE Oltenia); în mod normal, acești bani ar trebui aduși de acasă de către acționari, în caz contrar, aceste companii fiind sortite de mult lichidării; în mod normal, pierderile coafate contabil, adică simulate, ar trebui recalificate drept profituri prezumate și impozitate cu 25 la sută (impozit pe profit + impozit pe dividende); ar putea rezulta de aici un minim de cinci miliarde de euro, asta la prima strigare – dar nu se vrea, pentru că nu asta e scopul noii reglementări.

Între timp, impozitul de unu-trei procente pe cifra de afaceri va fi aplicat cu religiozitate asupra IMM-urilor. E foarte bine să plătească toată lumea impozite, dar e foarte rău să lași să se perpetueze acest dublu standard – reguli drastice pentru căței și toleranță sau lipsă de reguli pentru dulăi. Oricum, așa cum mai spuneam, momentul acestei strângeri a șurubului/curelei pentru clasa de mijloc și pentru economia concretă, de la firul ierbii (nu cea din laboratoarele gulerelor albe) este foarte bine și inteligent ales: afacerile românești au intrat pe un trend de dizolvare și insolvență.

dar prin care maghiarimea politică a vrut, de fapt, să-și reafirme poziția (de forță) neatinsă... Rămasă neatinsă... Ca în toți cei peste 30 de ani postdecembriști... Și nu, nu surprinde faptul că UDMR nu s-a aliat cu restul opoziției, într-un gest, în fond, cât se poate de simbolic, pentru că asta reprezintă moțiunile de cenzură în România, o formală disociere politică față de acțiunile guvernamentale, pentru că, în sine (pe doctrina politică fățiș și asumată antiromânească!) maghiarimea politică nu s-ar alia niciodată cu un partid românesc!... Darămite cu mai multe! Da, dacă era vorba de o aliere cu un partid de sorginte identică, maghiaro-revizionistă, atunci am fi avut toate semnăturile udemeristilor! Dar numai la Budapesta, niciodată în vreo unitate cu vreun partid românesc de la București.

Sigur, poate că gestul maghiarimii ar fi putut trezi opoziția, practic sfruntată de o parte a ei, să ia atitudine! Să inițieze, la fel de formal precum textul unei moțiuni, o petiție împotriva UDMR. Ca primă parte a unei lungi liste de necesare

Opoziției! Da, constituțional, nu există astfel de formule luate în calcul. Obligarea unui partid, care a ieșit de la putere, dar care nu se consideră nici în opoziție, la o poziționare. În cazul UDMR -ului, în cadrul minorităților naționale. Iar în lipsa unei asumări, într-o „barcă” sau alta, privarea de dreptul de a mai avea inițiative legislative. Pentru că un partid neasumat nu poate avea pretenția de a avea inițiative legislative. Și poate nici dreptul, dacă nu cel de vot, măcar cel de „veto”, prin care, de atâtea ori, UDMR a schimbat raportul de forțe politice în România.

Dar poate este ceva prea subtil pentru fragila noastră Opoziție!... Mult prea rafinat față de actele de huliganism verbal, politic și civic, și nu doar în Parlament, ci și prin taberele politice (aceste minireprezentări, dar cu efect atât de real, ale parlamentului)... Rămâne însă „justificarea” dată chiar de șefii UDMR -ului pentru nesemnarea moțiunii împreună cu opoziția. Și nu doar faptul real că UDMR nu a plecat de la putere, având numeroși secretari

rect cu premierul (probabil, nu pe românește, și nu cu „google translate”!). Iar UDMR spune fățiș că a preferat negocieri directe pe secțiunile ce o interesau. Cert, nu pe capitolele specifice ale împunsături fiscale, pentru că formațiunea nu putea disocia apărarea intereselor unei categorii (contribuabilul maghiar) de restul plătitorilor, ci, evident, pe alte forme de reprezentare. Alea care o interesează cu adevărat. Pentru că nu de nevoile cetățeanului ca plătitor de taxe și ale omului de afaceri al minorității îi pasă (căci, sângeră mizer politic punte de trecut prăpastia următor parlamentar se face, nu?!), ci de asigurarea a ceea ce de mult era evident că nu mai există: trecerea reală a pragului parlamentar și, mai ales, la nivelul aproape întregii țări...

Tupeul la apogeu: Fără pic de rușine, Vasile Bănescu se compară pe sine și gașca lui cu Sfinții Închisorilor!

Diana Maria
Brăgaru

Într-un articol intitulat „Biserica și intelectualii ei” publicat în SunMedia.ro, domnul Vasile Bănescu scrie, cu vădit disconfort, despre prea puțin mediatizata prezență a „marilor intelectuali” în viața Bisericii. Iar când vorbește despre intelectuali, după ce sărută libidinos inelul lui Andrei Pleșu, aduce drept exemplu edificator același articol al domnului Teodor Baconschi din Dilema Veche, în care domnul respectiv își exprimă frustrarea și obida că i-

biserica se rezumă la acele nume pe care domnia sa le are pe lista scurtă și alături de care și-a pus semnătura întru plantarea unei bombe cu efect distrugător imediat în inima BOR: mutarea Pascaliei după secția Catolică.

Că domnul Bănescu are o afinitate către intelectualitatea de sorginte comunistoidă nu e niciun secret. Cum nu e niciun secret că suferă deloc pe mușete de un limbaj bombastic, hiperîmpănat cu neologisme și termeni livrești, ca orice parvenit care se umflă în penele-i jumulte pentru a părea mai mare decât este.

Bănescu sunt, din păcate, rezultatul unui pseudo-ortodoxism tributar iubirii de sine și dragostei de mărire întru propriul ego, nicidecum al Lui Hristos. Altfel nu se explică de ce își arogă cu tupeul unui neam-prost (și nu al unui fin intelectual, de elită, pătruns de Ortodoxie și de însăși esența Ortodoxiei, care este dată de smerenie și modestie) dreptul de a se considera pe sine și pe ceilalți propovăduitori ai unor idei de tip Bahai nici mai mult, nici mai puțin, decât egali cu cei mai de seamă reprezentanți ai intelectualității Ortodoxe pe care i-a avut vreodată

de drept și egalii Sfinților Martiri! Cum oare ar putea fi catalogată altfel punerea unui grupuleț cu interese meschine pe aceeași treaptă cu membrii Rugului Aprins de la Mănăstirea Antim?!

Cât tupeu să ai ca să te compari pe tine și pe alții asemenea ție cu ce a fost crème de la crème a intelectualității Ortodoxe Române? De câtă îngâmfare este nevoie pentru a te considera egalul unor minți luminate, profund Naționaliste, când tu însuși, alături de gașca ta, considerai Naționalismul Românesc drept o țară?! De cât de narcisism colectiv este nevoie pentru a fi de părere că un grup care are o problemă majoră cu însăși ideea de Românie este egalul unor oameni care au fost sfărmași în închisorile comuniste exact pentru că promovau și credeau în Românie, în Naționalism?! Cum poate cineva a cărui suferință majoră este doar o banală flatulență lingvistică să se pună pe sine, parcă în bătaie de joc și cu o nonșalanță strigătoare la Cer, alături de Sfinții Închisorilor?!

De ce spun aceste lucruri?! Pentru că domnul Vasile Bănescu, inamovabilul și intangibilul purtător de cuvânt al Patriarhiei, afirmă următoarele: „A pleda pentru întâlniri publice relaxate, nu crispate, între marii (prin gândirea & opera lor creștină) intelectualii și reprezentanții bisericii, spre beneficiul reciproc, dar și al întregii comunități, având încă în

memorie episodul filocalic atât de rodnic al Rugului Aprins din secolul XX (sic!), este nu doar onorant, ci și absolut necesar”. Așadar, în opinia domniei sale pe care o consideră infailibilă, ca de obicei, sorosiștii, spionii altor puteri, urmașii direcți ai bolșevicilor, ai securiștilor, foști pupători în cur ai materialismului științific și dialectic metamorfozați subit în vajnici dizidenți și trâmbețe antinaționale, progresiste după ce ani întregi au fost goarne NKVD et comp și turnători la Secu, acești lupi în blăni de miel, sunt comparabili cu Sfinții Închisorilor! Cumva, în mintea bănesciană a crescut atâta grandomanie încât se consideră pe sine, pe un Baconsky Jr, pe Patapievici și pe restul emanațiilor cocoțate în capul BOR și ieșiți ca păduchii în frunte, egalii lui Adrian Făgețeanu, lui Sofian Boghiu, lui Arsenie Papacioc, lui Vasile Voiculescu, lui Dumitru Stăniloiaie, lui Nichifor Crainic, lui Antonie Plămădeală, lui Bartolomeu Valeriu Anania?! Până unde și până când va merge această mascaradă care ne face să ni se urce sângele la cap și să ni se răsucescă Sfinții în morminte?! Pentru că noi, urmașii deținuților politici de la Poarta Alba, Galați, Jilava, Pitești, NOI NU UITĂM și NU PERMITEM ca parașutele intereselor străine să le ÎNTINEZE memoria! Niciodată!....

a fost retrasă invitația de a vorbi la ITO 2023 și îl elogia pe Patapievici, cel care puneu semnul egal între scârnavie și poporul român și care nu pierde nicio ocazie să înfierceze naționalismul, la fel precum o făcea tătuțul lui. Cumva, discursul intelectualilor care ar fi „dezirabili” în

Delirul nu vine însă din grottele spiritului ortodox de tip taliban, cum îi acuza domnia sa pe cei care îi refuză ideile fanteziste – ca să folosesc un eufemism și să nu spun că sunt de-a dreptul ucigașe ale însuși spiritului Ortodox. Limbajul și manifestările domului

această țară!

După ce au supt până la sânge țâțele dușmane României, au scuipat cu sânge pe poporul român, născut Ortodox, după ce s-au încolăcit și mușcat ca viperele și s-au pișat cu boltă pe valorile Neamului Românesc, ei se consideră urmașii

Ultima zi de libertate...

tima zi de libertate se apropie de final, poți simți și tristețe sau nostalgie. Gândul că trebuie să revii la rutină și responsabilități poate fi greu de acceptat. Acum poți să asimilezi toate experiențele și învățămintele în această ultimă zi de libertate, pentru a te pregăti să înfrunți cu forță și încredere următoarele zile. Libertatea este o concept care a fost discutat de-a lungul timpului de filosofi, politicieni și teoreticieni sociali. Există mai multe perspective asupra originii libertății umane, iar aceasta poate fi privită în două moduri principale: ca un dar al naturii sau ca un dar oferit de alți oameni. Perspectiva care susține că libertatea este un dar al naturii consideră că fiecare individ are un drept inalienabil la libertate. Această perspectivă se bazează pe ideea că libertatea este o caracteristică intrinsecă a ființei umane și că fiecare persoană se naște cu această libertate și drepturile asociate cu ea. În această viziune, libertatea ar putea fi privită ca o condiție naturală și esențială a existenței umane. Pe de altă parte, există perspectiva că libertatea este un

dar oferit de alți oameni, adică este obținută printr-un acord sau un contract social între indivizi. Aceasta implică ideea că oamenii se asociază într-o comunitate și să accepte anumite limite la libertatea lor individuală în schimbul beneficiilor și protecției pe care le oferă comunitatea. Prin această idee este subliniată importanța autorității, legii și a sistemelor sociale pentru menținerea și garantarea libertății individuale. Dar astăzi libertatea se dorește a fi agățată în cuiul indolenței, puteți să faceți ce vreți cu noi...! Ambele perspective au susținătorii și criticii lor și, în realitate, libertatea umană poate fi influențată de un amestec de factori naturali și de interacțiunile sociale. Să recunoaștem că libertatea nu este un concept static și absolut, ci că poate fi diferit interpretată și experimentată în funcție de contextul cultural, social și politic. Cineva dintr-o comună din Vrancea îmi povestea cum fratele domniei sale în vârstă de 44 de ani a primit ordin de încorporare forțată. Polițista satului, o femeie unsă cu puterile gradului

de pe umăr și cu autoritatea primarului, colindă prin comună să-i prindă cu arcanul (ca pe vremea lui Creangă) și să-i ducă la militarie. Libertatea de a decide, tu omule, a luat sfârșit. Decid alții pentru noi când trebuie să trăim și când trebuie să murim.

Mă tot întreb, de unde se scurg atâția bani pentru război? Pentru pace nimeni nu oferă nimic. Îmi povestea bunica cum în timpul celui de-al doilea război mondial au apărut banii falși, poate că la fel este și acum. Mergem să ne dăm viața în schimbul unor hârtii fără valoare. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, au existat într-adevăr cazuri în care s-au emis bani falși. Această practică a fost utilizată ca o formă de război economic sau de destabilizare financiară. În ceea ce privește cine a produs acești bani falși, este greu de spus în mod specific, deoarece existau mai multe părți implicate în această activitate. De exemplu, guvernele și serviciile secrete ale diferitelor țări implicate în război au încercat să destabilizeze economia adversarilor prin emiterea banilor falși.

Unele guverne sau organizații clandestine au angajat falsificatori de bani pentru a produce monede sau bancnote false, cu scopul de a destabiliza economiile inamicilor.

Aceste operațiuni de falsificare au implicat uneori atât specialiști financiari talentați, cât și imprimante sofisticate și echipamente de producție. Spre exemplu, Germania nazistă a fost cunoscută pentru producția în masă de bani falși în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în încercarea de a aplica presiune economică asupra altor țări. De asemenea, Alianța Forțelor Aliate au răspuns prin atragerea de specialiști în falsificarea banilor în propriile operațiuni, în încercarea de a contracara această amenințare. Falsificarea banilor este o activitate ilegală și imorală, atât în timpul războiului, cât și în orice alt context. Dar astăzi avem un alt context, trebuie să sprijinim dispariția unei civilizații, am primit acest ordin de la cei care împăturesc hârtiile. Să fie pace!

Petre
Jipa

Mulți vorbesc despre teoria conspirației, dar ea încet, încet, s-a dovedit a fi reală. Oameni debusolați pe străzi, oameni singuri ce poartă singurătatea într-o haină ponosită. Gata s-a terminat cu libertatea...! Striga un lider mondial. Ce aș face eu cu ultima clipă de libertate? Ultima zi de libertate poate fi descrisă ca o eliberare a sufletului, un moment de bucurie și în același timp de tristețe. Este o zi în care te simți liber să faci orice îți dorești, fără constrângeri sau responsabilități. Poți să te pierzi în plimbări lungi prin natură, să explorezi locuri noi, să încerci activități care îți aduc fericire și bucurie. Este o zi în care simți că timpul este al tău și poți face tot ce-ți trece prin minte. Poate fi o ocazie de a petrece timp de calitate cu cei dragi sau de a te bucura de momentele de singurătate și introspecție. Este un privilegiu de a avea această libertate și de a o folosi în modul în care simți că îți aduce mai multă împlinire. Dar pe măsură ce ul-

România sub guvernarea înaltelor trădări...

Aurel I.
Rogojan

În titlul X al Codului Penal al României „Infrațiuni contra securității naționale”, la articolul 398, faptele de înaltă trădare sunt prevăzute și pedepsite cu detențiunea pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea exercitării unor drepturi. Reține atenția că înalta trădare se particularizează prin calitatea făptuitorului, în sensul că primele patru infrațiuni din titlul X, art. 394-397: trădarea, trădarea prin ajutarea inamicului, trădarea prin transmitere de secrete și acțiuni contra ordinii constituționale devin fapte de înaltă trădare dacă sunt comise de Președintele României sau de către un alt membru al Consiliului de Apărare a Țării (primul ministru, ministrul apărării naționale, ministrul afacerilor interne, ministrul afacerilor externe, ministrul justiției, ministrul economiei, ministrul finanțelor publice, directorul Serviciului Român de Informații, directorul Serviciului de Informații Externe, șeful Statului Major al Apărării și consilierul prezidențial pentru securitate națională). Subminarea economică, politică sau a capacității de apărare a României, aservirea față de puteri sau organizații străine, legături cu puteri sau organizații străine ori cu agenți ai acestora prin care se pun în pericol atribuțiile existențiale ale României ca stat independent, suveran unitar și indivizibil, rezumându-ne doar la cea mai gravă infrațune contra securității naționale – trădarea, art. 394 cod penal – sunt realități pe care le trăim, ele devenind parte existenței noastre cotidiene, fără ca oamenii treburilor dinlăuntru, slujitori sub drapel ai Măriei Sale Poporul Român, să pară a fi alertați de anormalitatea că trădarea devine virtute.

Guvernarea României de către rămășițele fostelor partide revendicate din mixtura social-liberalismului cu democrația socială pare a fi cum se poate mai neavenită, atât față de așteptările guvernaților, dar mai cu seamă raportat la contextul internațional al unui start, nu doar greșit, ci și furat, al resetării ordinii mondiale. Pe fundalul reșezărilor geopolitice fără precedent în istoria omenirii, fișa de stare a națiunii

române este mai mult decât descurajantă. Incongruența, incoerența și incompetența din politica internă determină figurația, amatorismul, improvizația și absența inițiativelor de supraviețuire prin resursele politico-diplomatice ale politicii externe. România a fost cândva a patra putere diplomatică a lumii.

Astăzi, diplomația României țintește doar scopuri turistice și o

cotidiene din practica exercitării puterii de către liderii politici scot în evidență lipsa de substanță și decadența partidelor, a ideologiilor politice prăbușite în neantul iluziilor unei democrații trădate.

Cu ce și-ar fi consumat timpul și completat agenda guvernării României în absența permanentului terorism mediativ indus cu sperietorile legilor salarizării și a pensi-

marja de manevră și siguranță președintelui partidului.

Jocul de-a măsurile fiscale vulnerabilizează guvernarea și reduc șansele coaliției de a scoate țara din criză. Fondul Monetar Internațional, cu neștirbita-i reputație de agent de pompe funebre al națiunilor, își trimise cioclii la București să dea și ei cu parul în căruța cu oalele sparte de guvern. Ce vină sau re-

depravată belfereală pe bani publici. Bălmăjeala perpetuă a scheletelor politice din arcul guvernamental nu are alternativă într-o opoziție credibilă, iar vasta rețea a organizațiilor guvernamentale, profund și vinovat implicate în destruc-turarea tuturor componen-telor vieții sociale, a devenit vârful de lance al noilor au-toritarisme prefațatoare ale ordinii dictatoriale mondiale.

Anul preelectoral este dominat, până la sufo-carea normalității vieții politice interne, de neinspi-rate exerciții de guvernare axate aproape în exclusivitate pe stingerea consecințelor unor inter-minabile erori politice, evenimente nefericite, scan-daluri mediatice și agresiuni informaționale din spectrul amplu și devastator al unui război psihologic abil coordonat la nivel planetar. Nouă, cetățenilor români contribuabili, ni se oferă un perpetuu spectacol politic tragi-comic, în realitate, o terifiantă dramă a unei națiuni pe cale de a-și pierde până și identitatea, adică tot ce i-a mai rămas și nu mai poate subzista pe urma dezmoștenirilor mate-riale și spirituale orchestrate de înalt trădătorii încrederii noastre, în primă și ultimă instanță ai României.

Tot mai mult circ politic și tot mai puțină, dar și mai scump pâine, pare a fi deviza clasei politice în aceste nefericite momente ale istoriei noastre. Incul-tura, agramatismul, dema-gogia oratorică și exemplele

ilor, ale reformelor învățământului (analfabetism funcțional garantat), sănătății (deprofesionalizarea și degradarea alar-mante ale asistenței medicale) și fiscalității (tolerarea marii evaziuni și unul dintre cele mai neperfor-mante niveluri de încasare a veniturilor bugetului public), peste care au venit în cascadă scandalurile „azilele groazei”, „drama tinerilor uciși de un drogat într-un accident de circulație”, „catastrofa de la Crevedia” (consecința afacerilor ilegale transpartinice de furt și distribuție a gazelor lichefiate) „dronel eșuate în Delta Dunării în zona frontierei cu Ucraina” (umilitor și descalificant episod pentru autoritățile statului puse în situația să acopere cu ridicol ceva urât mirositor). Manipulatorii exersați ai opiniei publice vin și invadează repede spațiul mediativ cu o temă nouă (dar veche de când lumea!), consumul de droguri în dimensiunea amenințării la securitatea națională a României. O fi drogul un flagel, dar securitatea națională nu poate fi sacul fără fund al tuturor incompetențelor și iresponsabililor, care se dezic de propriile răspunderi. Ne mai lipsea un flagrant made D.N.A. în breaking news. A venit la timp și cum nu se poate mai bine. Scoaterea din scenă a lui „capo di tutti capi” de Vaslui, după ce anterior a rămas fără colegi prim vicele PSD, Gabriela Firea, crește doar aparent

sponsabilitate au cetățenii cărora puterea legiuitoare le-a stabilit un moment dat un anumit quantum al pensiilor, pentru ca ulterior, la sugestii externe, să se recurgă la recalculări și supraimpozități prin care să le fie lezate drepturile legal dobândite?

De ce este obligat contribuabilul corect, bun platnic al datoriilor la bugetul public, să preia povara marilor datornici, sute de agenți economici cu capital de stat? De ce același contribuabil corect trebuie să suporte consecințele exodului de capital mascat de multinaționale în tot felul de inginerii financiare, aparent legale, dar profund imorale?

Ce fac liderii politici și soldații partidelor din frontul media? Tocmai ce nu trebuie să facă. Țara nu se conduce prin postări pe Facebook, iar vremea ducerii de nas a poporului cu televizorul a cam trecut. Consilierii onorifici, autohtoni sau de aiurea, dacă avem în vedere numeroasele precedente sunt antisoluții, iar cohortele de consilieri oficiali au devenit o adevărată pacoste. Deciziile politice majore, dată fiind importanța mizei acestora, trebuie luate cu mare fereală de ochii și urechile curioșilor (spionajului), cu excluderea potențialilor indiscreți sau trădători din arealul decizional. Altfel, se alege praful de tot, cele mai bune intenții vor fi întoarse împotriva și nimic nu va putea fi dus la un bun sfârșit.

Întâmplările nefericite datorate faptului că membrii guvernului comunică între ei prin intermediul zvonisticii „pe surse”, distorsionate și amplificate de agenții diversiunii din media, denotă nu doar absența minimelor măsuri contrainformative, de protecție a procesului decizional, ci și realitatea dureroasă că România este condusă aleatoriu, programat distructiv, prin operațiuni de influență și promovare a intereselor străine antiromânești. Fără vreo excepție, președinții României din ultimele trei decenii au comis gesturi, au luat atitudini ori au parafat acte rezonabil suspecte de înaltă trădare, preferând să fie consiliați de mercenari străini, ori chiar de indivizi cu patalama de agenți ai unor servicii străine. În politică și între serviciile de spionaj, nu există prietenii, ci doar interese. Cele mai meschine interese! Întreaga istorie a omenirii ne demonstrează irefutabil cum roata istoriei se întoarce, iar aliatul de ieri este inamicul de azi, aliatul de azi, dușmanul de mâine ș.a.m.d.

Cine și de ce a lăsat România pradă asasinilor economici? Cine ne-a trădat? Toți președinții, prim miniștrii și miniștrii din cele 20 de guverne din ultimii 34 de ani. Media menținerii la putere a fiecărui guvern a fost de sub doi ani. Revizionismul constituțional promovat de fostul premier Adrian Năstase în anul 2003, spre măreția și gloria personală, de care nu a mai avut parte, a lichidat parlamentarismul, ca suprem exercițiu democratic, transformând cele două camere în instrumente ale dictaturii partidelor, în primă și ultimă instanță ale liderilor arcului guvernamental.

Concluzionând, cei care au condus România din 1990 până în prezent au fost mai preocupați de jocurile de putere decât de țară și de oamenii ei. Dacă ne dorim să avem o perspectivă pentru România, un stat puternic și un plan de țară, avem nevoie de stabilitate și de mai multă maturitate a actului politic. Întrebarea e: cine ni le poate oferi?

Să ne ajutăm frații! Nu străinii de neam și țară dintr-o solidaritate europeană impusă!...

Cezar Adonis
Mihalache

Să n-ajungă totul o acțiune tot împotriva noastră!... Și a fraților noștri!... Să nu se transforme planul de a evita sufocarea pe mai departe a porturilor, piețelor și magazinelor noastre, printr-un mecanism de licențiere a importurilor de cereale, într-o altă acțiune bine dirijată dinspre casta anti-românească... A aceleia tot mai grosolană și fățișă în acțiunile ei împotriva noastră... Împotriva a tot ceea ce înseamnă ființă românească, a Patriei-Mumă, a fiicei și fiicelor sale... Să nu cădem iarăși pradă acelorași indivizi ce s-au așezat cu șezuturile lor slinoase pe o întreagă trăire, pe o istorie, pe o emoție și o așteptare... Mai ales că nimeni nu mai veghează dintre cei ce ar trebui să o facă... Căci, deși avem atâtea personaje publice și formațiuni ce mimează unionismul, reîntregirea ori măcar sprijinul pentru frații noștri, reacțiile lipsesc... Iar departe de asumarea unei poziții clare stau și cei vizați („protejați”) de presupusa măsură de sprijin a guvernanților: fermierii și asociațiile lor... Or, im-

punerea unui mecanism de licențiere a importurilor de cereale și Moldovei (evident, moldovenești, și nu cele ucrainiene „strecurate”), similar celui aplicat Ucrainei, nu este corect! Nu este firesc! Pentru că nu din cauza fraților noștri s-au blocat exporturile și tranzacțiile din porturile și de pe piețele

noastre. Nu din cauza produselor din Moldova li se strică țaranilor noștri cerealele pe câmpuri, în hambare, în depozite! Și nu din cauza fraților noștri nu mai au loc cerealele noastre în porturi, în piețe, în magazine! Și, poate cel mai important, nu contra exporturilor moldovenești s-au aliat statele europene când au impus, nu o blocadă, ci un

paravan împotriva sugrumării propriilor lor țări de fluxurile masive venite din Ucraina. De livrările forțând limitele și posibilitățile de absorbție ale Europei fără a perturba producțiile și piețele propriilor state membre. Și nu, nu Republica Moldova a fost beneficiara acordului de liber schimb cu UE, din 2014, pen-

lor licențe pentru a-și mai putea aduce produsele aici. Este vorba strict despre Ucraina! Despre protecția fermierilor români de supraimporturile ucrainiene care le-au blocat fluxurile de export prin porturile românești dar și accesul direct pe piețe. În plus, fluxurile ucrainiene nu i-au sugrumat doar pe

frații de care ne lăsăm îndepărtați, dar și înstrăinați, din cauza unei guvernări ticăloase...

Să fie clar! Noi nu împotriva cerealelor din Moldova am protestat! Nu împotriva a oricât ar fi putut fi adus de acolo! Ca grâne moldovenești, nu ucrainiene, desigur! Pentru că era în sprijinul aceleiași ființe: cea românească, fie ea și vremelnic despărțită de faliile unor conjuncturi impuse. Iar acest mecanism de licențiere a produselor cerealiere trebuia să vizeze doar Kievul! Nu ajutorul pe care ar trebui să-l dăm fraților noștri din Moldova, inclusiv prin accesarea piețelor noastre cu produsele lor. Sigur, va exista întotdeauna și riscul ca, sub denumirea de produs moldovenesc, să fie aduse în România cereale ori alte produse agro-alimentare tot din Ucraina. Dar pentru asta există alte mecanisme, mai ales că și guvernul de la Chișinău a impus o serie de măsuri pentru a reduce intrările de cereale ucrainene, ce au perturbat masiv și activitatea fermierilor lor...

tru diversificarea importurilor și creșterea cantităților de produse agro-industriale, inclusiv prin reducerea taxelor ca importuri din afara UE...

De aceea, Moldova nu trebuie amestecată în povestea protecției cerealiere a României, culmea, tocmai de către guvernanții noștri! Pentru că nu despre produsele ei este vorba. Și nu avem de ce să le impunem

agricultorii noștri, ci și pe frații moldoveni, inclusiv la nivelul acelor produse care, vândute aici, reprezentau un sprijin pentru ei. Dar criminalitatea tot mai organizată împotriva oricărei forme de manifestare a românismului (de aici și de dincolo de Prut) înfige încăun țăruiș împotriva singurei solidarități pe care ar fi trebuit să o aibă țara noastră: cea cu frații noștri din Moldova! Cu

Slugă la doi stăpâni?!...

Diana Maria
Brăgaru

Într-un material publicat de „Dilema Veche” pe 21 Septembrie, Teodor Baconschi se plânge că i-a fost retrasă invitația de a vorbi tinerilor la ITO 2023. Deși, după cum spune distinsul cărturar, însuși ÎPS Ioan Sălăjan, Mitropolitul Banatului, îl invitase inițial „să țină o lecție despre prietenie” în cadrul ediției curente a ITO („Întâlnirea internațională a Tineretului Ortodox”), care a avut loc la Timișoara în acest an. Totuși, în contextul aparentei îndepărtări din viața BOR a reprezentanților unei anumite găști, care a avut mereu drept țel declarat discreditarea Ortodoxiei române, domnul Horia Roman Patapievicci pare să aibă brusc un loc privilegiat! În același material din care răzbate frustrarea personală, Baconschi se arată încântat că Horia Roman Patapievicci a fost invitat de către Protopopiatul Moinești să țină o conferință pe tema legăturii dintre Europa și Creștinism, pe 16 Septembrie. Deși, bufnește iritato-bosumflat Baconschi, „BOR nu l-a invitat nici odată pe dl Patapievicci să le transmită credincioșilor ceva din gândirea sa.” Într-adevăr, un „fapt tragic”, având în vedere cât de „frumos” s-a poziționat H.R. Patapievicci în raport cu valorile naționale de-

a lungul a mult prea mulți ani! Unii dintre noi își amintesc și acum părerile lui Patapievicci despre români și dragostea lui de țară: „Radiografia plaiului mioritic este ca a fecalei: o umbră fără schelet, o inimă ca un cur, fără șira spinării”, „(românii), un popor cu substanța tarată. Oriunde te uiți, vezi fețe patibulare... guri vulgare, trăsături rudimentare”, „Românii nu pot alcătui un popor fiindcă valorează cât o turmă”.

Pare foarte ciudată invitația Protopopiatului Ortodox din Moinești, Bacău, adresată unui domn care, la fel precum colegii săi din „Grupul pentru Dialog Social”, a dat din toate timpurile cu toporul în BOR și în Românism („Puturoșenia abisală a stăutului suflet românesc... spirocheta românească își urmează cursul pînă la erupția terțiară, subreptice, tropăind vesel într-un trup inconștient, pînă ce mintea va fi în sfârșit scobită: inima devine piftie, iar creierul un amestec apos.” – H. R. Patapievicci, Politice, ediția 1996, pag. 49) – cu toate puterile. Și nu doar voalat, ci și pe față. Însă faptul că moderatorul conferinței de la Moinești a fost un anume domn, dezleagă brusc misterul! De ce? Pentru că la Moinești fabuloasa conferință a fost moderată de nimeni altul decât de, țineți-vă bine, Vasile Bănescu, purtătorul de cuvânt al Patriarhiei Române. Surpriză?! Nici

pe departe! Dismorfismul intelectual al acestor domni, care se pretind a fi susținători ai unui curent care pare mai mult de factură Bahá'î (religie despre care gura târgului spune că i-ar fi fidel și la fel de intangibil și inamovibilul Arafat) este dublat de ceea ce, în mod normal, se numește popular „nesimțire”. Este absolut inimaginabil cum un intelectual de factura domnului Baconschi își poate imagina că, după ce a susținut alături de ceilalți preținși apărători ai ortodoxului român de pretutindeni o aberație menită să rupă Ortodoxia Română în două, spre slăbirea BOR și a instituției Bisericii, el va fi primit cu brațele deschise și la ITO sau oriunde altundeva! Fără o „vorbă bună” venită de „sus”, cam greu. Iar vorba nu trebuie să fie de Sus, ci din norișorii gri-șobolan al progresismului, antiromânismului și antinaționalismului prost disimulat, care vrea să cangreneze BOR prin orice mijloc, chiar în inima ei.

Cumva experiența Ortodoxiei Române, frântă în două la schimbarea calendarului, acceptată cu greu de Sfântul Sinod în 1924, nu înseamnă nimic pentru actualii farisei – angajamentul asumat responsabil și faptic al șobolanimii care roade temelia Românismului este superior păstrării nealterate și nedivizate a BOR. Bref, o nouă schismă a Orto-

doxiei Române nu contează. Dacă șefii Oculței au dictat, infiltrații, urmașii și adulatorii lingăilor bolșevico-comunistoizi cu care au avut grijă să se înrudească prin căsătorii sau alianțe (dacă nu exista deja filiația genetică), deveniți lingăi criptoprogresiști, execută fără crâcnire ordinele dușmanilor României și ai Ortodoxiei! Doar că nu toată lumea a uitat de grupul GDS și nici de antiromânismul lui Horia Roman Patapievicci și al distinsei lui prietene și colege, doamna Alina Mungiu-Pippidi și al întregului lor cuib de spioni.

Este clar de ce Horia Roman Patapievicci a ajuns să fie considerat îndeajuns de îndreptățit să vorbească la o adunare destinată Ortodoxilor – influența caracatiței care îl ține pe Bănescu lipit cu superglue de scaun la Patriarhie este puternică. Așa că domnul care și-a schimbat numele ca lumea să uite că este fiul lui A. E. Baconsky, personaj numit public „un pupincurist sovietic”, care îi preamarea pe Stalin și pe Lenin, nu ar trebui să se mai impacienteze și să se lamenteze în public ca o mimoză, că e o situație penibilă până și pentru o demoazelă ofilită, mânăjită de cârmăz! Atât timp cât purtătorul de cuvânt al Patriarhiei rămâne în funcție, i se va găsi și lui Baconsky Jr. un locșor de unde să își propovăduiască principiile antiortodoxe și în fond

antiromânești, învățate și reproduse papagalicește cu o falsă smerenie ingreșoșătoare.

La cum merg lucrurile, dacă Bănescu are putere să îl aducă pe H.R. Patapievicci în prim-plan, să îl pună să vorbească la o conferință girată de un protopopiat Ortodox, o poate aduce și pe vechea lui prietenă GDSistă. Pe Alina Mungiu-Pippidi, ale cărei scrieri au fost sancționate drastic de către Patriarhul Teoctist, fiind catalogate drept o „jignire adusă Bisericii Ortodoxe Române”.

În fond, dacă e bal, bal să fie! Din moment ce Bănescu dispune de atâta influență, mâine-poimâine vedem montată „Evangheliștii” fix în Palatul Patriarhiei! „Nici o slugă nu poate să slujească la doi stăpâni. Fiindcă sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va ține și pe celălalt îl va disprețui. Nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui mamona. Toate acestea le auzeau și fariseii, care erau iubitori de argint și-L luau în bătaie de joc. Și El le-a zis: Voi sunteți cei ce vă faceți pe voi drepti înaintea oamenilor, dar Dumnezeu cunoaște inimile voastre; căci ceea ce la oameni este înalt, urâciune este înaintea lui Dumnezeu.” (Luca, 16, 13-15).